

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně: **S. I.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Ladislavem Salvetem
sídlem Sedlčanská 1044/18, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2025, čj. MK 79513/2025 OPI

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2025, čj. MK 79513/2025 OPI, se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 27 539 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, advokáta JUDr. Ladislava Salveta.

Odůvodnění

1. Vymezení věci

1. Magistrát hl. m. Prahy (magistrát) uznal žalobkyni vinnou z přestupku, který spáchala tím, že jako vlastnice kulturní památky „zámek Petrovice“ nechránila tuto památku před

pokračování

ohrožením tím, že v období od 25. 10. 2022 do 13. 10. 2023 neprovedla nezbytná opatření k jejímu základnímu zabezpečení. Žalobkyně s tím nesouhlasí, a proto se poté, co neuspěla s odvoláním, obrátila na soud.

2. Argumentace účastníků

2.1 Obsah žaloby

2. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby jej soud zrušil.
3. V prvním žalobním bodě namítá, že žalovaný pochybil tím, že „*nevyčkal právní moci prvostupňového rozhodnutí*“, neboť přehlédl rozsudek ze dne 9. 10. 2025, čj. 9 As 236/2024-29, kterým Nejvyšší správní soud (NSS) zrušil usnesení zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2024, čj. 5 A 73/2024-41. V tomto řízení se žalobkyně „*domáhala ochrany před nezákonným zásahem, jenž právě souvisel s jí uplatněnou námitkou podjatosti*“. Má proto za to, že správní orgán prvního stupně, který v její věci rozhodoval, byl podjatý.
4. Rovněž ve druhém žalobním bodě namítá, že ve věci rozhodoval podjatý orgán. U zdejšího soudu bylo vedeno další řízení, v němž NSS svým rozsudkem ze dne 28. 11. 2024, čj. 6 As 124/2024-36, zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 4. 2024, čj. 14 A 160/2023-36, a věc vrátil přímo žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodující orgán proto nemůže být nepodjatý, protože v této věci mu byly uloženy četné povinnosti.
5. Ve třetím žalobním bodě namítá, že napadené rozhodnutí je předčasné, protože nebylo uzavřeno řízení o předběžné otázce, zda zámek Petrovice je kulturní památkou.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě nesouhlasí s důvody, pro které žalovaný neprovedl výslech svědků, které žalobkyně navrhovala. Žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, čímž zatížil řízení vadou.
7. Podle pátého žalobního bodu je část napadeného rozhodnutí, která se věnuje odvolací námitce č. 2, nepřezkoumatelná, neboť z ní není patrné, co má žalobkyně při údržbě kulturní památky činit a v čem konkrétně pochybila. Žalovaný nevyložil přesvědčivě, v čem spatřuje porušení zákona, za něž byla žalobkyni uložena sankce. I s ohledem na rozporuplnou citaci judikatury učinil žalovaný tuto část napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu.
8. V šestém žalobním bodě namítá, že žalovaný rozsáhle změnil rozhodnutí magistrátu ze dne 26. 6. 2025, čj. MHMP 648263/2025 (prvostupňové rozhodnutí), aniž by uvedl důkazy, skutková zjištění a další skutečnosti, o které by tuto změnu opřel. Porušil tím zásadu dvojinstančnosti. Žalovaný pouze obsáhle cituje z judikatury, ale nepředkládá žádné konkrétní důkazy, na jejichž základě změnil dvě strany výroku. Žalovaný pouze odkazuje na předchozí výzvy a průběh řízení, a uvádí porušení § 9 odst. 1 zákona č. 20/1987, o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, aniž by však konkrétně vymezil, jak došlo k porušení tohoto ustanovení, v jakých budovách k němu mělo dojít, ani z čeho tak žalovaný usoudil. Konkrétní vymezení je sice uvedeno ve výroku, jeho odůvodnění však nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu a rozhodnutí je tudíž „*nezákonné pro naprostý nedostatek důvodů*“. Chybějící vymezení skutkové podstaty ve výroku napadeného rozhodnutí nelze překlenout jeho odůvodněním.
9. Z výroku navíc není jasné, zda se žalobkyně dopustila přestupku podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči tím, že nepečovala o zachování kulturní památky,

pokračování

neudržovala ji v dobrém stavu a nechránila ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Tato tři jednání musí být naplněna kumulativně.

10. V sedmém žalobním bodě namítá, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s otázkou zavinění. Správní orgány nevzaly v potaz stav památky, formu údržby a skutečnost, že dosud nebylo postaveno najisto, zda se jedná o kulturní památku. Neprovedení opatření bránilo i objektivní překážky. Budovy jsou staticky v tak neudržitelném stavu, že přítomnost techniky ohrožuje zdraví a životy osob, které by se podílely na údržbě památky. Žalobkyně od převzetí nemovitosti do své správy učinila řadu konkrétních opatření, která směřovala k údržbě všech budov i areálu zámku (např. zabezpečení areálu proti průniku třetích osob, seče areálu, výřezy náletových dřevin).

2.2 Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhl, aby ji soud zamítl.
12. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že nepochybil tím, že nevyčkal na rozsudek ve věci žalobkyniny žaloby. Žalobkyně ani konkrétně neuvedla, v čem konkrétně měl žalovaný pochybit. Namítaná podjatost se týká úředních osob magistrátu na úseku stavebního řádu, nikoli na úseku památkové péče. Žalobkynino tvrzení, že rozhodoval podjatý orgán, proto není pravdivé. Námitka podjatosti úředníků na úseku památkové péče byla řešena ve spise sp. zn. MK-S 15367/2024 OPI. Namítaná systémová podjatost byla shledána nedůvodnou (usnesení žalovaného ze dne 23. 9. 2024, čj. MK 72049/2024 OPI, potvrzené rozhodnutím ministra kultury ze dne 27. 2. 2025, čj. MK 8212/2025 OLP).
13. Ke druhému žalobnímu bodu uvedl, že se k rozsudku, na který žalobkyně odkazuje a který se týkal řízení podle § 8 zákona o státní památkové péči, podrobně vyjádřil již v napadeném rozhodnutí. Účinnost rozhodnutí podle § 8 zákona o státní památkové péči se nevztahuje do minulosti, naopak nastává až s právní mocí rozhodnutí (*ex tunc*). I pokud by žalovaný rozhodl, že existují mimořádně závažné důvody, které svědčí ve prospěch zrušení prohlášení nemovitostí za kulturní památku, neměl by tento závěr vliv na právní stav vzniklý do vydání takového rozhodnutí. Ani případná budoucí ztráta statutu kulturní památky by tak neměla vliv na posouzení, zda žalobkyně dodržovala své povinnosti v době, kdy nemovitosti kulturní památkou byly. Žalovaný proto není v tomto řízení podjatým.
14. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na závěry z řízení vedeného pod sp. zn. MK-S 10153/2025 OPI, které zopakoval i v napadeném rozhodnutí. Má za to, že na základě závěrů rozsudku NSS z 28. 11. 2024, čj. 6 As 124/2024-36, přesvědčivě vyložil, že areál zámku Petrovice je kulturní památkou. Pokud by areál nebyl kulturní památkou, nevedlo by se ani řízení o určení rozsahu památkové ochrany.
15. Žalovaný zopakoval, že neshledal důvody pro výslech svědka Ing. B., neboť jeho vyjádření je součástí spisu magistrátu, s jehož závěry se žalovaný vypořádal. Důvodnými neshledal ani návrhy na provedení výslechu dalších svědků. Není jasné, jakým způsobem by v řízení měly přispět svědecké výpovědi starostky a úřednice stavebního úřadu. Výslech kontrolující osoby je nadbytečný, neboť výsledky kontroly byly strhnuty v protokolu o kontrole. Skutkový stav byl podle žalovaného dostatečně prokázán na základě jiných důkazních prostředků, zejména protokolu o kontrole a fotodokumentace. Ani čtvrtý žalobní bod proto nepovažuje za důvodný.
16. K pátému žalobnímu bodu uvedl, že rozsáhlou citací z judikatury k pojmu *údržba kulturní památky* reagoval na žalobkynino tvrzení, že v areálu provádí nadstandardní údržbu. O tu

pokračování

se však podle orgánů památkové péče nejednalo. Již v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že pod údržbu kulturní památky ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči nelze podřadit úkony běžné péče o kulturní památku, které do podstaty a vzhledu památky nezasahují, tedy sekání trávníku, zametání cest, hrabání listí či nedokonalé vysekávání náletů nebo podpírání otvorů.

17. Konkrétní pochybení jsou součástí výroku I. napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, jaká opatření je třeba provést k základnímu zabezpečení jednotlivých budov. Ani jedno z těchto opatření nebylo v období, pro které se vede přestupkové řízení (25. 10. 2022 - 13. 10. 2023), provedeno. Odkaz na závěry kontroly ze dne 8. 10. 2025 je proto irelevantní. Jednotlivá pochybení byla konkrétně uváděna již ve výzvách magistrátu z října 2021 a 2022, a dále v prvostupňovém rozhodnutí, s nímž se žalovaný ztotožnil. I z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že k porušení § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči došlo na všech budovách z důvodu neprovedení základních opatření, která jsou součástí výroku I. Podkladem pro tyto závěry je protokol o kontrole, jehož součástí jsou fotografie a popis stavu areálu.
18. Žalovaný nesouhlasil ani se šestým žalobním bodem. Námitkou vymezení skutkové podstaty podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči se zabýval na str. 16 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že odvolací a prvostupňové řízení tvoří jeden celek. K nápravě vad prvostupňového rozhodnutí proto může dojít i v odvolacím řízení. Rozsáhlost změny výroku je dána rozepsáním konkrétního seznamu opatření. K věcné změně nedošlo, kvalifikace přestupku zůstala stejná, proto žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil a nikoli zrušil.
19. K sedmému žalobnímu bodu žalovaný zopakoval, že běžnou péčí o památku nelze považovat za plnění povinností podle § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči, ani za polehčující okolnost. Správní orgány netvrdí, že je areál v dobrém stavu, a jsou si vědomy, v jakém stavu žalobkyně areál zdědila. Právě s ohledem na tento stav byla navržena opatření k zastavení degradace. S tvrzením, že areál nelze opravit, však nemůže souhlasit. Ostatně by bylo v rozporu se smyslem zákona o státní památkové péči, pokud by degradace stavebních konstrukcí a neplnění povinností vlastníka měly být důvodem pro zrušení prohlášení areálu za kulturní památku. Proto žalovaný trvá na formulaci úmyslného zavinění.

3. Posouzení věci soudem

3.1 Ústní jednání

20. Ve věci se konalo ústní jednání, k němuž soud předvolal účastníky v souladu s § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.).
21. Zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobu, repliku a svá další podání. Zdůraznil, že žalobkyně nemovitosti zdědila, jejich stav nemohla ovlivnit, má k dispozici znalecké posudky, podle nichž nemovitosti nemají mít charakter a statut kulturní památky a jejich stav je takový, že je bude třeba v budoucnu nahradit replikami. Poslední úpravy zámku se datují z roku 1946, ze statického hlediska je stav nemovitostí katastrofální. Dodnes je záhadou, proč například kravín, v němž čtyřicet let probíhala zemědělská činnost, byl prohlášen za kulturní památku. Zopakoval, že řízení o žádosti o zrušení statusu kulturní památky není dosud pravomocně ukončeno, přesto byla žalobkyně nezákonně a neadekvátně napadeným rozhodnutím postižena, i když provádí základní bezpečnostní opatření a jen díky nim budovy dosud nespadly. Ve věci rozhodují podjaté správní orgány,

pokračování

je opakovaně porušována zásada dvojinstančnosti správního řízení a protokol o kontrole nemá záměrně parametry a náležitosti, aby jej nebylo možno napadnout námitkami podle kontrolního řádu.

22. Zástupce žalovaného u jednání soudu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že v daném sporu nelze řešit otázku zrušení památkové ochrany ani její rozsah, ostatně ani Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 6 As 124/2024 v listopadu 2024 neměl pochybnosti o důvodnosti trvání památkové ochrany a skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný. Žalobkyně v rozhodném období žádné udržovací práce neprováděla a ani úkony prováděné později nelze podřadit pod pojem běžné údržby kulturní památky.
23. Soud při jednání rozhodl o zamítnutí návrhu žalobkyně na přerušení řízení a neprovedl žalobkyní navržené důkazy znaleckými posudky znalců Ing. Martina Janka a Bohumila Brauna s odůvodněním, že dosud neskončené správní řízení ve věci návrhu na zrušení památkové ochrany neshledal důvodem pro přerušení řízení o deliktu, jehož se žalobkyně měla dopustit, přičemž na posouzení jejího jednání v době, kdy předmětná nemovitost stále má status kulturní památky, výsledek takového řízení nemůže mít vliv. Listinami předloženými žalobkyní, které zároveň tvoří obsah správního spisu, soud dokazování neprováděl, neboť z ustálené judikatury správních soudů plyne, že písemnostmi obsaženými ve správním spise ani správním spisem samotným se nedokazuje (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, publikovaný pod č. 3836/2019 ve Sbírce NSS, bod 36, a dostupný, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu, též online na www.nssoud.cz).

3.2 K důvodnosti žaloby

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
26. Žaloba je částečně důvodná.

K námitce částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

27. Soud se z logiky věci nejprve zabýval námitkou, že část napadeného rozhodnutí, která se věnuje odvolací námitce č. 2, je nepřezkoumatelná, neboť z ní není patrné, co má žalobkyně při údržbě kulturní památky činit a v čem konkrétně pochybila, a to proto, že vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti.
28. Nepřezkoumatelné je rozhodnutí, jež je nesrozumitelné, spočívá na nedostatku důvodů nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné. Nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám, kvůli kterým skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (např. rozsudek NSS z 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

pokračování

29. Soud má za to, že napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí. Z výroku napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, která pochybení žalovaný žalobkyni vytkl (zejména nezakrytí krovů a odhalených korun zdí, nezabezpečení budov proti nepříznivým povětrnostním vlivům a proti nepovolenému vnikání osob, nedoplnění dešťových žlabů a svodů, neodstranění náletové zeleně ze stavebních konstrukcí). Ve výroku jsou rovněž uvedena konkrétní opatření, která měla žalobkyně na jednotlivých budovách areálu zámku učinit, aby nedocházelo k dalšímu chátření památky. Žalovaný dále s odkazy na judikaturu správních soudů vyložil pojem dobrý stav památky a vyjasnil, že za udržování památky v dobrém stavu nelze považovat provizorní zásahy vlastníka (str. 17 až 19 napadeného rozhodnutí). Rovněž přezkoumatelným způsobem s odkazem na judikaturu odůvodnil svůj závěr, že žalobkyní tvrzená nadstandardní opatření k základnímu zabezpečení kulturní památky, neshledal dostatečnými.

30. Pátý žalobní bod není důvodný.

K prohlášení zámku Petrovice za kulturní památku

31. Soud se posléze věnoval žalobkynině stěžejní námitce, že napadené rozhodnutí je předčasné, protože nebylo uzavřeno řízení o předběžné otázce, zda je zámek Petrovice kulturní památkou. Ani tuto námitku neshledal důvodnou.

32. Podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu a nechrání ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením, nebo kulturní památku užívá způsobem, který neodpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu.*

33. Žalobkyně má pravdu v tom, že otázka, zda zámek Petrovice je kulturní památkou, je předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu, neboť bez jejího zodpovězení nelze vůbec v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí (viz bod 24 rozsudku rozšířeného senátu NSS ze 14. 11. 2023, čj. 2 Azs 103/2021–28, č. 4548/2024 Sb. NSS). Pokud by totiž zámek kulturní památkou nebyl, nebylo by ani možné pokutovat žalobkyni za to, že jako vlastnice o zámek nepečovala v souladu s § 9 zákona o státní památkové péči. Magistrát jako orgán příslušný projednávat přestupky ve věcech ochrany kulturních památek [§ 40 písm. a) zákona o státní památkové péči], si proto musel učinit úsudek o tom, zda žalobkyně svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty přestupku podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči, mj. zda zámek je kulturní památkou.

34. Správní orgány však neměly povinnost kvůli vyřešení této předběžné otázky přerušit řízení, neboť o ní neprobíhalo zvláštní řízení a správní orgány byly samy příslušné a způsobilé ji posoudit. To ostatně žalobkyni vysvětlily v usnesení ze dne 7. 5. 2025, čj. MHMP 454009/2025, kterým magistrát žalobkyninu návrhu na přerušení řízení nevyhověl, a v rozhodnutí ze dne 21. 7. 2025, čj. MK 64827/2025 OPI, kterým žalovaný usnesení magistrátu potvrdil. Opřely se přitom zejména o rozsudek čj. 6 As 124/2024-36, v němž se NSS zabýval mj. námitkami, kterými žalobkyně v souběžně vedeném řízení o její žádosti o zrušení prohlášení zámku Petrovice za kulturní památku podle § 8 zákona o státní památkové péči zpochybnila zápis zámku jako kulturní památky (v bodech 11 až 18).

35. NSS s odkazem na své předchozí závěry k otázce pojetí kulturní památky v tomto rozsudku zopakoval, že jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči k tomu, aby bylo možné věc nadále považovat za kulturní památku, byl existující zápis

pokračování

památky v příslušném seznamu ke dni 1. 1. 1988 (rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2008, čj. 3 As 26/2008-72, a ze dne 7. 2. 2018, čj. 9 As 330/2016-192, č. 3712/2018 Sb. NSS). Správní orgány přitom ve správním řízení doložily, že „soubor staveb a pozemků tvořících zámek Petrovice byl v příslušném státním seznamu evidován v současném rozsahu před datem 1. 1. 1988. V souladu s přechodným ustanovením v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči se tudíž považuje za kulturní památku i podle tohoto zákona. Stěžovatelčiny snahy zpochybnit zápis zámku jako kulturní památky tím, že není jasné, od jakého konkrétního okamžiku jsou zámek či jednotlivé části souboru evidovány, proto nemůže být úspěšná s ohledem na to, jakým způsobem je nutno relevantní právní úpravu vykládat“ (bod 18 rozsudku čj. 6 As 124/2024-36). Žalobkyniny námitky zpochybňující správnost či oprávněnost zápisu zámku jako kulturní památky podle NSS nebyly důvodné.

36. Soud si je vědom, že NSS tímto rozsudkem zrušil rozsudek zdejšího soudu čj. 14 A 160/2023-36 a současně rozhodnutí ministra kultury ze dne 19. 9. 2023, čj. MK 28604/2023 OLP, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Závěr správních orgánů, že zámek Petrovice byl (a stále je) kulturní památku, ale nezpochybnil.
37. Zároveň soud nepřehlédl, že ze správního spisu vyplývá, že řízení o žalobkynině žádosti podle § 8 zákona o státní památkové péči o zrušení prohlášení zámku Petrovice za kulturní památku nebylo do vydání prvostupňového rozhodnutí o přestupku pravomocně ukončeno. Prostřednictvím řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku přitom může žalovaný z určité věci sejmout status kulturní památky pouze s účinky do budoucna (vedle již citovaných rozsudků čj. 3 As 26/2008-72 a čj. 9 As 330/2016-192 viz také rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, čj. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS). I pokud by tedy žalovaný zrušil prohlášení zámku za kulturní památku, mělo by toto jeho rozhodnutí účinky pouze do budoucna. Ani případná ztráta statutu kulturní památky, o kterou žalobkyně usilovala a usiluje, by nemohla nic změnit na tom, že v období, za které byla shledána vinnou ze spáchání přestupku, byl zámek Petrovice kulturní památkou.
38. Soud proto ani v nyní projednávané věci - ve shodě se správními orgány - nemá pochybnosti o tom, že zámek Petrovice byl v období, pro které se s žalobkyní vede přestupkové řízení (od 25. 10. 2022 do 13. 10. 2023), kulturní památkou.
39. Třetí žalobní bod soud neshledal důvodným.

K podjatosti správních orgánů

40. Na posouzení předchozí námitky částečně navazuje posouzení žalobkynina tvrzení, že žalovaný byl ve věci podjatý, neboť NSS již citovaným rozsudkem čj. 6 As 124/2024-36 v souběžně vedeném řízení o žalobkynině žádosti o zrušení prohlášení zámku Petrovice za kulturní památku zrušil rozhodnutí ministra kultury ze dne 19. 9. 2023, čj. MK 28604/2023 OLP, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
41. Tato skutečnost však nemohla založit podjatost žalovaného. Sama okolnost, že soud ve zcela jiném řízení, v němž žalobkyně vystupuje jako účastník, zrušil rozhodnutí správního orgánu, nezakládá důvodnou obavu z podjatosti úředních osob, které rozhodovaly o jiné žalobkynině věci.
42. Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaný pochybil tím, že nevyčkal právní moci rozhodnutí soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 5 A 73/2024, v němž se „domáhala ochrany před nezákonným zásahem, jenž právě souvisel s jí uplatněnou námitkou podjatosti“. Prvostupňový orgán byl podle ní i v nyní projednávané věci podjatý.

pokračování

43. Soud z rozsudku NSS čj. 9 As 236/2024-29 zjistil, že žalobkyně v tomto řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 A 73/2024 brojila proti tomu, že žalovaný byl nečinný v rozhodování o jejím podání ze dne 12. 4. 2023, v němž namítala podjatost všech úředních osob městské části Petrovice, Úřadu městské části Praha 15 a magistrátu v různých řízeních vedených ohledně zámku Petrovice. Zdejší soud dospěl v usnesení čj. 5 A 73/2024-41 k závěru, že žalobkyně měla k dispozici jiné právní prostředky k ochraně svého hmotného práva. NSS nicméně toto usnesení zrušil pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Zdejší soud totiž přezkoumatelným způsobem nevysvětlil, o jaké jiné právní prostředky se v jednotlivých případech jedná.
44. Ze správního spisu nicméně vyplývá, že správní orgány se otázce systémové podjatosti úředních osob věnovaly i přímo v nyní projednávaném přestupkovém řízení, neboť i v tomto řízení ji žalobkyně namítala (podání ze dne 12. 8. 2024). Žalovaný tuto žalobkyninu námitku usnesením ze dne 23. 9. 2024, čj. MK 72049/2024 OPI, neshledal důvodnou a tento závěr potvrdil také ministr kultury svým rozhodnutím ze dne 27. 2. 2025, čj. MK 8212/2025 OLP. Správní orgány tak nepochybily, pokud před vydáním rozhodnutí o přestupku nevyčkaly na rozhodnutí v řízení vedeném u soudu pod sp. zn. 5 A 73/2024. Samy totiž rozhodly o žalobkynině námitce podjatosti tak, že ji neshledaly důvodnou. Proti tomuto závěru přitom žalobkyně v řízení před soudem nic konkrétního nenamítala.
45. Soud dospěl k závěru, že skutečnost, že žalobkyně vede u Městského soudu v Praze kromě nyní posuzované žaloby další čtyři řízení (žaloba ve věci vyjmutí kulturní památky ze seznamu kulturních památek pod sp. zn. 14 A 16/2023, žaloba proti rozhodnutí správního orgánu pod sp. zn. 8 A 79/2023, žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu pod sp. zn. 5 A 73/2025 a žaloba ve věci deklaratorního určení podle § 142 správního řádu pod sp. zn. 17 A 168/2025 – pozn.soudu), sama o sobě neznamená závěr ani o tzv. systémové podjatosti žalovaného a Magistrátu, a bez uvedení konkrétních námitek proti konkrétním úředním osobám toho kterého správního orgánu tím méně závěr o podjatosti v nyní posuzované věci.
46. Ani druhý a první žalobní bod proto nejsou důvodné.

K neprovedení výsledku svědků

47. Žalobkyně rovněž namítla, že nesouhlasí s důvody, pro které žalovaný neprovedl výslech svědků, které navrhovala. Svědci by se podle ní mohli vyjádřit k účelnosti jednotlivých opatření, jakož i k otázce, zda došlo k porušení zákona o státní památkové péči.
48. Soud se ani s touto námitkou neztotožnil.
49. Magistrát se návrhům na výslech svědků věnoval na str. 20 a 21 prvostupňového rozhodnutí. Ing. B. nevyslechl proto, že jím vypracované odborné vyjádření již bylo součástí spisového materiálu. Jeho výslech proto nebyl potřebný ke zjištění skutkového stavu. Ani svědecká výpověď JUDr. H., starostky městské části Praha-Petrovice, by podle magistrátu s ohledem na ostatní podklady ke zjištění stavu věci nepřispěla. K obdobnému závěru dospěl i u návrhu na výslech úředníků magistrátu provádějících kontrolu a pracovnice Úřadu městské části Praha 15 Ing. D., která prováděla kontrolní prohlídku areálu v roce 2023. Okolnosti kontroly, z jejíchž závěrů magistrát vycházel, totiž již byly zaznamenány v protokolu o kontrole (čj. MHMP 2572180/2023). Ze závěrů kontroly provedené Úřadem městské části Praha 15 magistrát nevycházel, a proto ani nedokazoval svědeckou výpověď, která se měla

pokračování

této kontrolní prohlídky týkat. Žalobkyně navíc neuváděla bližší a konkrétní skutečnosti, ohledně nichž měly být tito svědci vyslechnuti.

50. Žalovaný s těmito závěry souhlasil a uvedl, že žalobkyně pouze obecně tvrdila, že je potřeba doplnit dokazování, aniž by v souladu s § 52 správního řádu bylo jasné, jaká konkrétní tvrzení měli jednotliví svědci potvrdit (str. 11 napadeného rozhodnutí).
51. Rovněž soud se se závěry správních orgánů ztotožnil. Konkrétní důkazní návrh je podle § 52 správního řádu třeba vždy spojit s konkrétním tvrzením, které má prokazovat. Nespojí-li účastník důkazní návrh s konkrétním tvrzením, není takový návrh řádný. Smyslem svědecké výpovědi je zachytit stav věci, jak ji svědek vnímal svými smysly (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2019, čj. 3 As 322/2017-70, bod 41). Pokud však v návrhu chybí konkrétní tvrzení, které má svědecká výpověď prokazovat, není určen předmět výsledku a není proto vůbec zřejmé, k čemu se má výsledek vztahovat. Takový návrh není řádným důkazním návrhem a správní orgán nemá povinnost jej provádět.
52. Žalobkyně v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem neuvedla dostatečně konkrétní tvrzení, k jejichž prokázání navrhovala výsledek svědků. V žalobě pouze obecně tvrdila, že se svědci mohli např. vyjádřit k tomu, „*jaká konkrétní udržovací opatření jsou ku prospěchu nemovitosti*“, případně „*k účelnosti jednotlivých opatření*“, jakož i k tomu, zda vůbec došlo k porušení zákona o státní památkové péči. Tato tvrzení však podle soudu nejsou dostatečně určitá. Otázka, zda došlo k porušení zákona, je navíc otázkou právní a nikoli skutkovou. Správní orgány proto neměly povinnost tyto důkazní návrhy provádět. Magistrát i žalovaný krom toho srozumitelně vysvětlili, že i pokud by se o řádné důkazní návrhy jednalo, byly by výsledky svědků vzhledem k ostatním podkladům nadbytečné (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89). K porušení § 3 správního řádu postupem správních orgánů tedy nedošlo.
53. Čtvrtý žalobní bod tak rovněž není důvodný.

K námitce změny prvostupňového rozhodnutí

54. Následně se soud věnoval žalobní námitce, že žalovaný rozsáhle změnil prvostupňové rozhodnutí, aniž by uvedl důkazy, skutková zjištění a další skutečnosti, o které by tuto změnu opřel. Podle žalobkyně tím porušil zásadu dvojinstančnosti.
55. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odvolací správní orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit, jestliže dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné; změnu nelze provést, *pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se*. Odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem (§ 90 odst. 3 správního řádu).
56. Obecně platí, že jde-li rozhodnutí změnit a tím napravit nezákonnost či nesprávnost prvostupňového rozhodnutí, má tak odvolací orgán učinit. Měnit přitom může i výrok rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS). Především může provést různé opravy a doplnění, jež nemění smysl a obsah výroku, např. doplnit chybějící ustanovení zákona (rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2012, čj. 2 As 30/2011-127) nebo upřesnit popis skutku v rozhodnutí o přestupku (rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2012, čj. 9 Ca 160/2009-44). Přípustné jsou ale i výraznější zásahy do výrokové části rozhodnutí, např. změna právní kvalifikace skutku v řízení o přestupku (rozsudek NSS ze

pokračování

dne 28. 2. 2013, čj. 4 Ads 104/2012-53), zde ovšem za podmínky, že tím nedojde ani ke zpřísnění sankce, ani k rozšíření či zpřísnění právního posouzení deliktu (bod 19 rozsudku čj. 6 As 286/2018-34).

57. Odvolací orgán tedy může přistoupit i k výraznějším zásahům do výroku rozhodnutí o správním deliktu, než je pouhé upřesnění skutku. Pokud takové upřesnění nebude pro účastníka překvapivé, tj. daná povinná náležitost výroku byla uvedena alespoň v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a účastník ji tak mohl v odvolání sporovat, tak odvolací orgán skutečně může přistoupit k doplnění či upřesnění přezkoumávaného výroku (rozsudek NSS z 26. 6. 2024, čj. 8 As 170/2023-32, bod 19 a zde citovaná judikatura). Naopak, odvolací orgán nesmí výrokem svého rozhodnutí některému z účastníků založit novou, dosud neexistující povinnost, kterou mu prvostupňový orgán uložit opomněl (např. uhradit pokutu), ani uloženou povinnost podstatně pozměnit (rozsudek NSS z 24. 7. 2025, čj. 9 Afs 185/2024-42, bod 27).
58. V kontextu posuzované věci je tedy podstatné, zda změnou výroku nedošlo ke změně v neprospěch žalobkyně, zda nově doplněné skutečnosti mají oporu v provedeném dokazování a zda ve vztahu k nim měla žalobkyně „*reálnou a efektivní možnost právně i skutkově argumentovat*“ (rozsudek čj. 6 As 286/2018-34, bod 22).
59. Spor mezi účastníky se v této věci vede o to, zda žalovaný mohl napadeným rozhodnutím změnit v odvolacím řízení výrok prvostupňového rozhodnutí. Zatímco magistrát uznal žalobkyni vinnou tím, že kulturní památku zámek Petrovice *nechránila před ohrožením*, žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nejenže zámek *nechránila před ohrožením*, ale zároveň o něj *nepečovala* a *neudržovala* jej, a v tomto smyslu změnil prvostupňové rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný rovněž oproti magistrátu ve výroku vymezil, v čem spatřuje závadný stav zámku, a konkrétní opatření, která žalobkyně neprovedla na jednotlivých budovách areálu.
60. Soud předně uvádí, že změnu, kterou provedl žalovaný ve výroku, spočívající v doplnění jednotlivých opatření na konkrétních budovách, nelze považovat za doplnění v neprospěch žalobkyně. Žalovaný nedoplnil dokazování a vycházel ze skutkových zjištění magistrátu. Žalobkyně též měla možnost na všechna zjištění nově uvedená ve skutkové větě výroku reagovat, neboť vycházejí ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně a mají oporu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný nerozhodoval o jiném skutku. Uvedením konkrétních opatření, která žalobkyně neprovedla na jednotlivých budovách areálu zámku, ač ji k tomu magistrát vyzýval, žalovaný pouze upřesnil popis skutku tak, aby odpovídal skutkovým zjištěním, které magistrát popsal na str. 10 a 11 prvostupňového rozhodnutí. Velká část skutkové věty je formulována obdobně jako opatření popsaná na str. 8 až 10, na nichž magistrát rekapituluje obsah výzev adresovaných žalobkyni. Nejde tedy o nová zjištění, na které by žalobkyně neměla prostor reagovat, a tudíž jí ani nebyla odňata druhá instance.
61. Žalovaný však krom toho napadeným rozhodnutím doplnil do výroku „*chybějící formulaci ve vymezení skutkové podstaty přestupku*“ tak, že žalobkyně o kulturní památku *nepečovala*, *neudržovala* ji a *nechránila* ji před ohrožením. K této změně přistoupil proto, že přisvědčil žalobkyni, že ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči obsahuje dvě alternativní skutkové podstaty. Přestupku se dopustí fyzická osoba, která buď 1) *nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu a nechrání ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením*, anebo 2) *kulturní památku užívá způsobem, který*

pokračování

neodpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu. Žalobkyně naplnila první skutkovou podstatu, která však nebyla v prvostupňovém rozhodnutí vymezena přesně. Žalovaný proto výrok upravil.

62. S těmito závěry se ale soud neztotožnil. Touto změnou výroku již žalovaný vykročil z oprávnění podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.
63. Ustanovení § 9 odst. 1 věta první zákona o státní památkové péči ukládá vlastníkům kulturních památek povinnost na vlastní náklad *pečovat o zachování kulturní památky, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením*. Jde o samostatné povinnosti, k jejichž porušení může docházet jednáním rozdílného charakteru a s různými důsledky (viz bod 25 rozsudku NSS ze dne 19. 8. 2021, čj. 1 As 115/2021-31). Všechny tyto povinnosti je však třeba plnit současně.
64. Jednotlivé povinnosti rozlišuje judikatura (rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2018, čj. 3 As 73/2017-41, body 25 až 27) a také komentářová literatura: *„Udržování kulturní památky v dobrém stavu je třeba vykládat tím způsobem, že vlastník je povinen zajistit, aby nedocházelo k nepříznivým změnám kulturní památky, přičemž k nepříznivým změnám může dojít nejen v případě, kdy vlastník důsledně údržbu neprovádí, ale též tehdy, provádí-li ji v rozsahu větším, než je nezbytné (např. úplná výměna keramické krytiny v případě, kdy by stačilo její přeložení, přičemž by její větší část zůstala zachována, či výměna celých prvků historického krovu v případě, kdy by stačilo jejich protézování atd.). V případě poškození jde zjevně o ochranu před poškozením fyzickým, neboť případné poškození či znehodnocení morální postihuje věta druhá tohoto ustanovení. Jako znehodnocení může být v praxi hodnocena nekvalifikovaným způsobem provedená oprava kulturní památky, která sice zajistila její další užitnou funkci, ale negativním způsobem se projevila po stránce estetické, např. užitím nevhodného materiálu, vznikem neodůvodněných novotvarů apod“* (Varhaník, J., Malý, S.: *Zákon o státní památkové péči. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 9 odst. 1; obdobně také Zidek, M., Tupý, M., Klusoň, J.: *Zákon o státní památkové péči. Pratický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2024, komentář k § 9).
65. Ke spáchání přestupku dojde nesplněním byť jen jediné z těchto povinností, a to přestože zákonodárce užil v § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči mezi jednotlivými povinnostmi spojku „a“. K neplnění povinností sice zpravidla bude docházet současně, neznamená to ale, že pokud vlastník nechrání kulturní památku před ohrožením, zároveň tím vždy neplní také své povinnosti pečovat o zachování památky a udržovat ji v dobrém stavu. Pokud by zákon trestal pouze kumulativní nesplnění všech povinností stanovených v § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči, byl by tím ohrožen zákonem chráněný veřejný zájem, kterým je právě zachování kulturní památky v dobrém stavu a její ochrana před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením. Tento zájem chrání rovněž článek 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči tedy obsahuje několik skutkových podstat, které lze naplnit alternativně (srov. také Zidek, M., Tupý, M., Klusoň, J.: *Zákon o státní památkové péči. Pratický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2024, komentář k § 39, část V. Ohrožení, poškozování kulturní památky).
66. Zatímco magistrát posoudil žalobkynino jednání jako porušení její povinnosti *chránit kulturní památku před ohrožením*, podle žalovaného žalobkyně nejen *nechránila* kulturní památku před ohrožením, ale zároveň o ni *nepečovala* a *neudržovala* ji. Žalovaný tedy rozhodoval o totožném skutku jako magistrát, ze jehož skutkových tvrzení vycházel, ale

pokračování

právně jej posoudil odlišně. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvádí, že tak učinil „s ohledem na celkovou skutkovou situaci, provedené dokazování a text odvolací námitky č. 2“ a že se opřel o odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Magistrát však v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nikde nezmiňuje, že by žalobkyně svým jednáním porušila též povinnosti pečovat o kulturní památku a udržovat ji v dobrém stavu. Pouze na str. 6 doslovně cituje § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Jinak však na několika místech opakuje, že žalobkyně porušila pouze povinnost *chránit kulturní památku před ohrožením* (na str. 11, 15, 16 prvostupňového rozhodnutí).

67. Žalovaný tedy změnil právní posouzení skutku, aniž by žalobkyni s touto změnou seznámil a umožnil jí na odlišné právní posouzení reagovat. Tím vykročil z oprávnění podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a zatížil napadené rozhodnutí nezákonností.

68. Šestý žalobní bod je důvodný.

K otázce zavinění

69. Na závěr se soud věnoval žalobkynině námitce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou zavinění.

70. Podle magistrátu žalobkyně spáchala přestupek úmyslně, neboť s ohledem na obsah výzev ze dne 8. 10. 2021 (čj. MHMP 1596538/2021) a ze dne 20. 10. 2022 (čj. MHMP 1928647/2022) bylo zjevné, že „věděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byla srozuměna“ (str. 16 prvostupňového rozhodnutí).

71. Žalovaný se s tímto posouzením magistrátu ztotožnil (na str. 28 a 29 napadeného rozhodnutí). Uvedl, že žalobkyně byla výzvami poučena a tedy věděla, že má povinnosti, které jí jako vlastníci kulturní památky vyplývají z § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Stejně tak byla žalobkyně srozuměna, že nesplnění těchto povinností může vést k řízení o nařízení opatření podle § 10 odst. 1 zákona o státní památkové péči a ke spáchání přestupku podle § 39 téhož zákona. Orgán památkové péče jí zároveň informoval o tom, jaká opatření by měla provést k zabránění další degradace jednotlivých budov. Ani přes tato upozornění však žalobkyně opatření nezbytná k zabezpečení areálu zámku neprovedla. Rovněž uvedl, že správní orgány si jsou vědomy, v jakém stavu žalobkyně areál zdědila. Již v průběhu dědického řízení však byla na stav areálu upozorněna a byla informována o tom, jaká opatření má provést. Rovněž nebylo bez významu, že i žalobkynina právní předchůdkyně byla konfrontována s tím, že neplní povinnosti podle zákona o státní památkové péči, za což jí byla opakovaně ukládána pokuta.

72. Soud se s těmito závěry správních orgánů ztotožnil.

73. Podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (přestupkový zákon), je přestupek spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.

74. Správní orgány přesvědčivě zdůvodnily, že žalobkyně si musela být vědoma, že jako vlastnice zámku, který je kulturní památkou, má plnit povinnosti podle § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči, neboť k jejich plnění byla magistrátem opakovaně vyzvána a byla jí stanovena konkrétní opatření k zabránění další degradace areálu. Rovněž byla poučena, že nesplnění zákonem stanovených povinností může být důvodem pro zahájení řízení pro přestupek podle § 39 zákona o státní památkové péči (str. 2 výzvy čj. MHMP 1928647/2022).

pokračování

Žalobkyně tedy věděla, že neprovedením navrhovaných opatření může ohrozit zájem chráněný zákonem – zájem na ochraně kulturních památek [v případě přestupku podle § 39 odst. 1 písm. c) postačí, dojde-li k ohrožení stavu památky, srov. rozsudek NSS z 29. 5. 2014, čj. 7 As 44/2014-79, č. 3128/2014 Sb. NSS], a pro případ, že se tak stane, s tím byla srozuměna.

75. Žalobkyně se brání tím, že správní orgány nevzaly v potaz stav památky, formu údržby (např. seče areálu, výřezy náletových dřevin a drobné opravy budov), kterou žalobkyně prováděla, a skutečnost, že nebylo postaveno najisto, zda se jedná o kulturní památku. Rovněž upozornila, že se na havarijním stavu památky nepodílela, a že přítomnost techniky poblíž budov by ohrozila zdraví a životy osob. Má tedy za to, že opatření, která magistrát navrhoval, jsou neproveditelná. Tyto okolnosti však podle soudu nezpochybňují závěr správních orgánů, že žalobkyně spáchala vytýkaný přestupek úmyslně.
76. Soud souhlasí se žalovaným, že pouhé provádění úkonů běžné péče o kulturní památku, které do stavu a vzhledu památky nijak nezasahují (např. sekání trávníku, kácení okolních dřevin), nelze považovat za dostatečné plnění povinností podle § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči. Zároveň z fotodokumentace připojené k protokolu o kontrole vyplývá, že žalobkyně opatření k zabezpečení zámku, která jí byla magistrátem navrhována, neprovedla.
77. Rovněž není rozhodné, zda se žalobkyně aktivně podílela na havarijním stavu památky. Přestupek podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči netrestá způsobení havarijního stavu, ale je spáchán tím, že je špatný stav památky udržován a památka není chráněna před ohrožením nebo dalším poškozením (rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2013, čj. 11 A 307/2011-29). Špatný stavebně-technický či dokonce havarijní stav památky nezbavuje jejího vlastníka povinnosti o ni pečovat (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2021, čj. 5 As 281/2020-40, č. 4267/2021 Sb. NSS).
78. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že zabezpečovací práce byly neproveditelné proto, že přítomnost techniky by vzhledem k narušené statice budov ohrozila život a zdraví osob. Soud připouští, že pokud by žalobkyně prokázala, že stav budov skutečně vylučoval provedení alespoň základních ochranných opatření, mohlo by to být významné pro posouzení jejího zavinění. Nelze totiž trestat žalobkyni za to, že neprovedla opatření, jejichž realizace byla objektivně vyloučena. Žalobkyně však měla označit konkrétní úkony, jejichž realizaci měl stav budov bránit. To neučinila. Omezila se pouze na obecné tvrzení, že narušená statika neumožňuje přítomnost techniky, aniž by vysvětlila, zda právě tato technika byla nezbytná pro jednotlivá opatření (např. uložení soch na bezpečné a suché místo či odstranění náletových dřevin). Ze spisu rovněž nevyplývá, že by se o provedení navrhovaných opatření pokusila i bez použití těžší techniky. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.
79. Otázce, zda areál byl v období, pro které se vede přestupkové řízení, kulturní památkou, se soud již věnoval výše.
80. Ani sedmý žalobní bod proto soud neshledal důvodným.

4. Závěr a náklady řízení

81. Soud shledal žalobu částečně důvodnou, proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. výrokem I. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované věc k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení správní orgán vázán.

pokračování

82. Výrokem II. soud žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť byla se svojí žalobou plně úspěšná.
83. Náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměny za zastupování advokátem. Ten ve věci učinil čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného a účast na jednání před soudem), za které mu náleží částka 4620 Kč/úkon [§ 9 odst. 5 a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč/úkon.
84. Soud zástupci nepřiznal náklady spojené s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku, včetně zaplaceného soudního poplatku. Tyto náklady nehodnotil jako účelně vynaložené, neboť žalobkyně neosvědčila, že by jí v případě nepřiznání odkladného účinku mohla hrozit újma, což je předpokladem pro přiznání odkladného účinku (bod 43 rozsudku NSS ze 7. 10. 2022, čj. 10 As 1/2022-61). Její neúspěšný návrh byl konzumován usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 12. 2025, čj. 11 A 169/2025-40, jímž soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.
85. Žalobkynin zástupce je plátcem DPH, proto mu náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. i náhrada této daně. Celkem tedy žalobkyni náleží na náhradě nákladů řízení částka 27 539 Kč $[(4 \times 4620 + 4 \times 450) \times 1,21 + 3000]$.
86. Lhůtu k platbě náhrady nákladů stanovil soud podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (o. s. ř.), ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2026

pokračování

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu